

ΤΩ ΓΙΩΡΓΑΝΤΑΡΑ

Σεβαστέ μου Γιωργαντάρρα, μὴ τὸν κόσμον ἀπελπίζης·
 ἂν σοῦ ἤλθε νὰ πεθάνης, πέθανε μὲ τὰ σωστά σου.
 Μεταξὺ ζωῆς· καὶ τάφου ὁμῶς μὴ μᾶς βατανίζης,
 κι' ἦτανε καιρὸς ν' ἀφήσης ὡς ἐδῶ τὰ χωρατὰ σου,
 ὡς ἐδῶ τὰ χωρατὰ σου.

Νὰ ξαπλώνεσαι σὺν κέδρος στὴ μεγάλη σου τῆ σάλα,
 νὰ ἀκούγεται στὴν πόλι πῶς ἐβγήκε ἡ ψυχὴ σου,
 τοῦ σπιτιοῦ σου χιλιάδες ν' ἀνεβαίνουνε τῆ σκάλα
 καὶ νὰ ξεψυχᾷ ὅλη ἡ Κεφαλονιά μαζὶ σου,
 ἡ Κεφαλονιά μαζὶ σου.

Νὰ σὲ βλέπουνε βαμμένο μέσα σὲ θανάτου χρώμα
 μὲ τὰ μάτια σου κλεισμένα καὶ μὲ σφαλιστὰ τὰ χεῖλη,
 ἄχ! ἀκίνητο νὰ βλέπουν τὸ γιγάντινό σου σώμα
 καὶ νὰ κλαίνε οἱ ἐχθροὶ σου καὶ νὰ κλαίνε καὶ οἱ φίλοι,
 καὶ νὰ κλαίνε καὶ οἱ φίλοι.

Σὲ κομμάτι νὰ σὲ βάζουν σὲ κατ'άλευκο σεντόνι,
 κι' ὅταν κρύβεται ὁ ἥλιος καὶ ἡ φύσις σκοτινιάζει,
 μὲ λαχτάρρα τόσος κόσμος· τὸ νεκρὸ σου νὰ σηκῶν
 καὶ σιγὰ σιγὰ στὸ μνήμα σὰ Χριστὸ νὰ σὲ πλαγιάζῃ,
 σὰ Χριστὸ νὰ σὲ πλαγιάζῃ.

Νὰ ἀκολουθοῦν χιλιάδες τὴν παράδοξο κηδεῖα,
 κι' οὔτε μιὰ φωνὴ οὔτ' ἓνα νὰ ἀκούγεται κἂν βῆμα,

σὺν νὰ πέθανε μαζὶ σου ὅλη ἡ Κεφαλληνία,
 σὺν νὰ τάφηκε κ' ἐκεῖνη εἰς τὸ ἴδιο μὲ σὲ μνήμα,
 εἰς τὸ ἴδιο μὲ σὲ μνήμα.

Νὰ σὲ κλείνουνε στὸν τάφο, μὲ τῆ γῆ νὰ σὲ σκεπάζουν,
 νὰ σὲ κτίζουνε τριγύρω μὲ πηλὸ καὶ μὲ ἀσβέστη,
 κι' ἐξαφνα ἐκεῖ ποὺ κλαίνε μυστικά, κι' ἀναστενάζουν,
 γιὰ νεκρώσιμο ν' ἀρχίσουν ὅλοι τὸ **Χριστὸς ἀνέστη**,
 ὅλοι τὸ **Χριστὸς ἀνέστη**.

Ἔστερ' ἀπὸ χίλια τέτοια σὺ νὰ κάθεσαι κρυμμένος,
 μέσα εἰς τὴν κάμαρά σου ὅλους μας νὰ κοροϊδεύης,
 κ' ἐν ᾧ ὁ καθεὶς νομίζει ὅτι εἶσαι καὶ λυωμένος,
 ἐξαφνα νὰ βγαίνης μπρὸς του, σὰ στοιχειὸ νὰ ζωντανεύης.
 σὰ στοιχειὸ νὰ ζωντανεύης! . . .

Καὶ ν' ἀκούωμε μιὰ μέρα, ἓνα σουσουρο μιὰ ἀντάρρα
 καὶ φωναῖς μισαῖς κομμέναις· εἶν' ἐκεῖνος νάτος, νάτος
 καὶ νὰ δοῦμε νὰ προσβάλλῃ τὸ θεὸ—Γεωργαντάρρα
 Καὶ βρολιὰ καὶ ψαλμωδίας, δεῦρο ἐξω Γιακωβάτος
 δεῦρο ἐξω Λαζαράτος!

Μάγκας-

ΑΘΗΝΑΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

Ἦτον ἡ ἡμέρα Κυριακὴ, καὶ ὁ οὐρανὸς κυριακὸς, ἐξα-
 πλούμενος ἤδη, ὡς μετανοοῦσα Μαγδαληνὴ, κατακύανος,

Καὶ ἐξῆλθε πρὸς ἀναζήτησιν τῶν συντρόφων του εὐπα-
 τριδῶν.

ΚΕΦΑΛΙΟΝ ΣΤ'.

ΣΚΙΑΧΤΗΣ.

Ἐν προκεχωρηκυῖα ὥρα τῆς νυκτὸς ἀνευρίσκομεν τὸν
 Μαῦρον ἐν τινι πλησίον τῆς παραλίας καπηλείῳ ἐν συντρο-
 φίᾳ μετὰ τοῦ καλοῦ φίλου ἡμῶν Σκιάχτη, ὃν πρὸ τοσοῦ-
 του χρόνου δὲν συνηγάσαμεν. Ὁ Μαῦρος παρήγγειλεν τέσ-
 σαρὰς φιάλας οἴνου εἰς τὸν κάπηλον, ὅστις ἀφοῦ ἐπὶ ἑπτὰ
 ἔτη ἠναγκάζετο νὰ νηστεύῃ δις τῆς ἡμέρας, ἐλλείπει θα-
 μῶνων, δὲν ἠδύνατο δὲ νὰ μεταχειρισθῇ οὐδὲ ὡς ὄξος τὸν
 οἶνον ὃν δὲν ἐπώλει, ὡς μὴ ἔχων ὄψον τι ἵνα τὸ ἀρτύσῃ
 δι' αὐτοῦ, εἶρε τέλος τὴν τύχην του ἕνεκα τῆς ἐπιστρα-
 τείας τῶν Βενετῶν, διότι οὗτοι ἐφαίνοντο πολὺ διαψασμέ-
 νοι, καὶ εἰς εἴκοσιν ἡμέρας ἔλαμε τοσαύτην οἴνου κατανά-
 λωσιν, ὅσην δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ εἰς εἴκοσιν ἔτη.

Ὁ Σκιάχτης ἐφαίνετο λίαν εὐχαριστημένος ἐκ τοῦ βίου,
 καὶ πολὺ φαιδρότερος ἢ τὴν πρώτην φοράν, καθ' ἣν τὸν
 ἀπηντήσαμεν. Ἦτο παχὺς, δροσερός, εὐρωστος καὶ οἱ χα-
 ρακτῆρές του εἶχον ἡμερεύσει καὶ ἐξανθρωπισθῆ, ἀπὸ τοῦ
 φόνου τοῦ Μορώζη καὶ ἐντεῦθεν. Ἀπόδειξις ὅτι, ἂν δὲν
 κακουρήσῃ τις, δὲν δύναται νὰ βελτιώσῃ τὴν τύχην του
 ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.

Καὶ ὁμῶς ὁ Σκιάχτης δὲν εἶχεν ὠφελθῆ ὅσον ἠλπίζεν
 ἐκ τῆς ἐπιχειρήσεως ἐκείνης· εἰ δὲ μὴ, ἂν ἦτο ἐντελῶς ἰκα-
 νοποιημένος, δὲν ἤθελε δεχθῆ νὰ λάθῃ μέρος εἰς τὴν ἐκ-
 στρατείαν ταύτην. Ἡ γραῖα Κοκκινῶ τοῦ εἶχε καταράγει
 τὰ δύο τρίτα τῶν κερδῶν του, ἐκ τοῦ αὐτοσχεδίου ἐκείνου
 ἐμπορίου, ὅπερ εἶχεν ἐπιχειρήσει διὰ τοῦ πτώματος τοῦ
 Μορώζη ὡς ἐμπορεύματος. Ἡ γραῖα αὕτη ἦτο λίαν πα-
 νοῦργος, καὶ εἶχεν ἐκθάψει παλαιὰ κατὰστικα χρεῶν, ἅτι-
 να ὁ Σκιάχτης εἶχε πληρώσει δις καὶ τρίς ἔσως. Οὕτως εἰς
 τὸν Σκιάχτην οὐδὲν σχεδὸν ἔμεινεν ἐκ τοῦ κέρδους. Ὅθεν
 ἠναγκάσθη ν' ἀναλάβῃ καὶ νέαν ἐπιχείρησιν, καὶ ἐστρατο-
 λογῆθῃ πικρὰ τοῦ Μαύρου, ἐπὶ τῆ ἐλπίδι κρείττονος τύχης.
 Ἡ Κοκκινῶ εἶχεν ὁσφρανθῆ τί συνέβη μετὰ τὸ Μορώ-
 ζην καὶ τοῦ Σκιάχτη καὶ εἶχεν εἰς τούτον ὑποσχεθῆ νὰ σιω-
 πῆσῃ πρὸς πάντας τὰς ὑποψίας τῆς, ἂν τῆ ἐδίδοε μέρος,
 ἢ καὶ τὸ ὅλον τῶν ὠφελειῶν του. Εἰ δ' ἄλλως, τὸν ἠπέι-
 λει ὅτι ἤθελε καταστήσει τὰ πάντα γνωστὰ εἰς πάντας τοὺς
 ἐν τῷ καπηλείῳ διημερεύοντας. Ἄνευ τούτου, θὰ κατώρ-
 θου εὐκόλως ὁ Σκιάχτης νὰ πείσῃ πάντας ὅτι ἡ ἀφάνεια
 τοῦ Μορώζη προήρχετο ἐξ ἀποδημίας ἢ νόσου ἢ αἰρνηθίου
 θανάτου. Ἄλλ' ἡ γραῖα Κοκκινῶ ἦτο ἀκίνδυνος γυνή. Οὐ-
 δεῖς ἐκ τῶν μεθύσων ἐκείνων τῶν συσσωρευμένων περὶ τὰς
 τραπέζας τοῦ καπηλείου εἶχεν ἐννοήσει ἢ ὑποπτεύσει ἢ φαν-
 τασθῆ ὅτι ὁ Σκιάχτης ἦτο δυνατόν νὰ φονεύσῃ ποτὲ τὸν
 στενὸν φίλον αὐτοῦ Μορώζην, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ πω-

άνευ και του ελάχιστου νεφώδους πτυχώματος, ο πριν άγρίου λαίλαπας και συννέφου σκοτεινών επιδρομής τεκταινόμενος καθ' ημών ο ήλιος ήκτινοβόλει καυστικός, ως ανίσθητος ώραιότης, ούδόλως έπιρροαζόμενος, ούδέ συγκινούμενος υπό του ριγηλού και σκυθρωπού Ίανουαρίου, ούδέ υπό των χιονοστεφών βουνών μας, άτινα έν μέσω τόσον ώραιού καιρού προβάλλοντα μακρόθεν τās καταλεύκους κορυφάς των, ώμοιάζον προς δεσποινίδας έν μεγάλη στολή νυκτερινού χορού, καταληφθείσας άπροόπτως υπό τής ήμέρας.

Μετά τώσας ήμέρας βροχής και ψύχους και νεφών και πλήξεως και κλεισίματος και μονοτονίας πώς θα σπείσωσιν άναμφιβόλως οι ήδυπαθείς Άθηναίοι μας να απολαύσων τάν ώραιάν αυτήν οδαλίσκην ήμέραν, και εις τί χειμάρρους κόσμου και κόσμων θα μεταβληθώσιν οι περίπατοί μας, έσκεπτόμην, άμα τή πρωία, άντιμετωπίσας τās χαριτωμένες δικθέσεις του καιρού. Βεβαίως τό να μένη κανείς εις τό σπήτι του έν τοιαύτη ήμέρα είνε ώσάν να χαμηλώση τούς οφθαλμούς του χασμώμενος πρό γυμνού τήθους βαθυκόλπου παρθένου και έσπευσα να εύρεθώ πρώτος εις τόν δρόμον, άλλ' όχι διά να απολαύσω εις Φάληρον τήν μαγειάν του κύματος και του έστιατορίου Κατσιμπκλή, ούδέ διά να άναμιχθώ εις τās παρελαυνούσας πυκνάς σειράς έσθήτων και περισκελίδων άνά τήν δενδροστοιχίαν ύπο τούς ήχους τής μουσικής, ούδέ να βυθισθώ εις κλασικούς ρεμβασμούς επί τής Άκροπόλεως, ούδέ διά να κατοπτεύσω από τής πλατείας των Στύλων τήν μακρόθεν προκύπτουσαν θαλασσίαν ταινίαν και τά έγγύς γραφικά των λορίσκων συμπλέγματα, ούδέ διά να κάμω τόν ήτυχον γύρον του άνακτορικού κήπου, ούδέ διά να πλανηθώ ασίόπως, ως στρουθίον, από άγρού εις άγρύν. Αντί πάντων τούτων προύτιμησα να διευθυνθώ κατ' εύθειαν εις τό Άραβρυτήριον.

Διατί τόσον πεζώς έξετίμησα τήν τόσην ποιήσιν τής ήμέρας; Άγνοώ. Ίσως διότι εύρισκόμην εις μίαν από τās στιγμάς εκείνας, έν αις πάποτε εύρίσκετο πρό του θεάματος τής φύσεως, Γάλλος τις, πνευματώδης συγγραφεύς τής έποχής μας: ώραιάν τινα ήμέραν από ύψηλού δώματος έφ' ου περιπάτει μετά φίλου του, άνελίσσεται κάτωθεν ή θάλασσα έν όλη αυτής τή άπειρω μεγαλειότητι: ο φίλος τώ έπιστā τήν προσοχήν του επί τής μεγαλοπρεπούς άπόψεως, άλλ' εκείνος περιωρίσθη να άπαντήση ότι ούδέν άηδέστερον τής μεγάλης αυτής ποσότητος του νερού τής μαζευμένης εις ένα μέρος!

Όσοι επιθυμείτε να συμβιβάσχη τās άγοραστικές διαθέσεις σας με τήν κακοδιαθεσίαν τής τσέπης σας, ο πτωχός οικογενειάρχης, ο πτωχός σπουδαστής, ο οικονομός, ο φιλάργυρος, ο περιεργός άνιχνευτής άγορών, ο χρεωκοπίσας έμπορος, ή άτυχήτασα οικογένεια, γνωρίζετε κάλλιον ήμών τί είναι ή εύρεία εκείνη πλατεία με τήν έν τώ μέσω πολύστομον και έν αρχαία αρχιτεκτονική περιβολή, πηγήν της έξ ής προτέλαβε και τό όνομα, ή πλήρης, καθ' εκάστην Κυριακήν προπάντων, παντοίων πραγμάτων, μικρών και μεγάλων, από τής μικροσκοπικώτερας βελόνης μέχρι του μεγαλοπρεπεστέρου κομπού, έκτεθειμένων υπό ποικίλων στομάτων εις πώλσιν, ή όλη θόρυβος και άγορά και συνώθησις και τράπεζαι και καφενεία και συμβολαιογραφικά και φεσοποιητικά καταστήματα.

Πρό τής εισόδου τής πλατείας, μεταξύ τής μεγάλης οικίας Τζαβέλα, — ή όποία σημειώσατε ήτον άλλοτε ή καλλιπρεπετέρα οίκοδομή των Άθηνων και τό όνειρον των ξένων, οίτινες έλεγαν: πάμε να ιδούμε τό σπήτι του Τζαβέλλα! — μεταξύ αυτής και ενός φεσοποιείου, κρέμονται διά σχαινίου ύπερ τήν όδόν ρυπαρογραφικά τινες εικόνες

λήση τό πτώμα του. Άλλ' ή Κοκκινού, ως γυνή και ως κάπλος, ήτο πλήρης νηφαλιότητας και πονηρίας. Ούδεις ήδύνατο να τήν φανακίση εύκόλως, και ούδέν τή έφαινέτο παράδοξον.

Ό δυστυχής Σκιαχτής ήναγκάσθη να αναγνωρίση ότι και περ εκ του προχείρου παρασκευάσας τά πάντα μετά πάσης τής δυνατής ψυχραιμίας και δεξιότητος, ένώπιον όμως τής πονηρίας τής γραίας ταύτης Μεγαίρας ήτο νήπιον και ούδέν πλέον. Άφου εξηπάτησε τόν Σχνούτον και τόν Μαύρον, κατά τό φαινόμενον, άφου εξηπάτησε σχεδόν έαυτόν, δέν κατόρθωσεν όμως να διαλάβη τήν προσοχήν και τό άγρυπνον όμμα τής πονηράς ταύτης γυναικός. Και εξηπάτησεν έαυτόν τώ όντι, διότι ο κίνδυνος προήλθεν εκείθεν, όθεν δέν περιέμενεν. Ό Σκιαχτής ειχεν άυτοσχεδιάσει τά πάντα θαυμασίως: άλλά τίς ήλπιζεν ότι, μόλις ένόμισεν εξησφαλισθείσαν τήν κατοχήν των πενήκοντα φλωριών, και ή Κοκκινού έμελλε να έμφανισθ ή ως άπαιτήτρια, ως μέτοχος ζητούσα κέρδη, χωρίς μηδέν κεφάλαιον να καταβάλλη εις τήν επιχείρησιν; Ό Σκιαχτής ειχεν έργασθ ή μόνος. Αυτός άνεδέχθη τήν εργασίαν και συνεφώνησε προς τόν Μαύρον. Αυτός προσέκάλεσε τόν Μορώζην ως συνέταιρον, αυτός έπρότεινε τήν νυκτερινήν εκείνην επί τής λέμβου εκδρομήν και τήν έν δαδουχία εκείνην ύποβρύχιον ζήτησιν. Αυτός συνέλαβε τήν ιδέαν να φονεύση τόν Μορώζην, όπως εύρη όσον τάχιστα τό ζητούμενον πτώμα. Αυτός εξετέλε-

σε μόνος τήν ιδέαν, ήν συνέλαβε. Προύνόησε δε προς τούτοις να κρύψη έν ασφαλεί τόπω τό πτώμα του άγαπητού φίλου του, ούχι μόνον όπως εξασφαλίση αυτό κατά παντός πειναλέου κήτους ή φώκης, άλλά πολλώ μάλλον όπως ή επί τινος ήμέρας έν τή άλμη τής θαλάσσης διατήρησις του πτώματος προφυλάξη και παραμορφώση αυτό άκούντως, όπως μη αναγνωρισθ ή παρά μηδενός. Τέλος δε εξέλεξεν να προσενέγκη προς τόν Σχνούτον τό όθρον τουτο, τήν νύκτα εκείνην, καθ' ήν ήξευρεν ότι εκ τής μέθης και των όργίων δέν ήθελε γνωρίσει ούδ' ύποπτεύσει τι εκείνος. Και τουτο ήτο τόλμημα μείζον και εκπληκτικώτερον ή τό έγχειρημα αυτό καθ' αυτό: διότι τό να εισέλθη τις μετά τό μεσονύκτιον εις τό μέγαρον Βενετου πατριχίου κομίζων έν πτώμα μεθ' έαυτού, έσίμαινεν ότι έβαρύνθη να ζή και ότι προούριζεν έαυτόν διά τήν γέφυραν των στεναγμών, τήν περιήρησιν εις τό είδος της, ήτις ήτο ή γέφυρα δι' ής μετέβαινε τις ασφαλώς από του παρόντος κόσμου εις τήν αιωνιότητα. Ούδεις παρά τόν Σκιαχτήν ήδύνατο να συλλάβη έν νφ και να εκτελέσ τουτο. Και όμως ο Σκιαχτής έγεινε θύμα τής γραίας Κοκκινούς!

Ένταύθεν ο Σκιαχτής κατήντησεν εις λυπηράς σκέψεις περί των ανθρωπίνων πραγμάτων. Ήρχισε να παισιδοάζη και ν' άπογινώσκη τό μέλλον τής ανθρωπότητος. Και ήθελε παντελώς άπελπισθ ή, αν ο Μαύρος, όστις ειχεν όμοίως έννοήσει τό παίγνιον, όπερ ειχε παίξη ο Σκιαχτής, δέν έσ-

καὶ πίνακες παριστῶσαι δῆθεν τὰς ὕψεις καὶ τὰς ιδιότητες τῶν παρὰ φύσιν τεράτων, ἅτινα ἐγκαθιδρυθέντα εἰς τὸ βᾶθος τῆς αὐλῆς τοῦ φεσοποιείου καὶ ἀποκεκρυμμένα ὑπὸ πολυχρώμου ἐκ ποικίλων βᾶκων παραπετάσματος εἶναι προσιτὰ ἀντὶ δεκαπενταλέπτου εἰσοδού. Ἐπὶ τῆς θύρας δὲ τοῦ θεάτρου ὑπάρχει ἀνηρτημένος καὶ ἰδιαίτερος πίναξ, λεπτομερέστερον κατάλογον περιέχων, καὶ καταλήγει, ὡς ἐξῆς: "Ἀπαντὰ τὰ ἀνωτέρω εὐρίσκονται ἐνταῦθα, προσέτι καὶ εἰς Λύκος ζωντανός, καὶ ἕνας οὐραγκοντάχκος κοκκινόκωλος, — συγγνώμην, χάριν τῆς ἀκριβείας — ζωντανός! Χρέη δὲ θυρωρῶ καὶ εἰσηγητοῦ καὶ κήρυκος ἐκτελεῖ γέροντες, τύπος μεθύσου, παρέχων ὡς ἰδιαίτερον γνώρισμα τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν κατακόκκινον, καὶ τὴν γλῶσσαν του φέρουσιν τὰ ἔχνη παρεφθαρμένου λογιωτατισμοῦ: Ὅριστε, Κύριοι, εἰς τὰ τέρατα τὰ ὁποῖα ἐγέννησεν ἡ φύσις! Εἶνε σοβαρὸν τὸ ἀντικείμενον, εἶνε σπουδαῖον, Κύριοι, 15 λεπτὰ ἕκαστον. Καὶ φαίνεται ὅτι τὸ τίμημα ἐτέθη χάριν τῆς ἀξιοπρεπείας τοῦ θεάματος πρὸ πάντων, διότι ὁ γέρον ἔγκαταλείπει ἐλευθέραν τὴν εἰσοδὸν καὶ πρὸ τῆς μαρμαρυγῆς μιᾶς μόνης πεντάραξ.

Τὸ ἀναβρυτήριον ἐορτάζει διπλὴν ἐορτὴν, τῆς Κυριακῆς, καὶ τῆς ὡραίας ἡμέρας· δι' αὐτὸ ἔχει πληρώσει, καὶ τὸν ἐλάχιστον χῶρον του δι' ἐκθεμάτων πρὸς πώλησιν, καὶ ὅλον ἀντηχεῖ ὑπὸ τοῦ βόμβου τῶν πωλητῶν καὶ τῶν ἀγοραστῶν. Τὰ προύλκια οὕτως εἰπεῖν τῆς πλατείας καὶ τὰ βᾶθη τῆς παρασκευάζουσιν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τὰς ποικιλωτέρας ὕψεις· ἐδῶ μὲν παντοῖα εὐτελῆ ἀντικείμενα βρῖθουσιν ἐντὸς ὑαλίνων θηκῶν, χαρτίς, φάκελλοι, μολυβδίδες, πέναί, κτέναι, ἀρωματικά φιαλίδια, μανδύλια, περιλαίμια κτλ. κτλ., ἱερὰ λείψανα παντός χαρτοπωλείου καὶ ἐμπορικοῦ καταστήματος· ἐκεῖ δὲ βραχνῆ τις καὶ ἰσχυρὰ φωνή, κρατοῦσα ἀνά χειρας ζεύγη τινα ἐσχωριασμένων ὀρολογίων προσπα-

θεῖ νὰ σαγηνεύσῃ ἀγοραστὰς διὰ τοῦ εὐτελοῦς τῆς τιμῆς· ἐν ἄλλῃ σειρᾷ ἐκτείνεται κατὰ τάξιν ὁ κόσμος τῶν ὕψωμάτων, πανταλόνια, κάλτσαι, καπέλα· ἄλλοῦ ἐπὶ τριῶν ἢ τεσσάρων τραπεζῶν πωλοῦνται λαχεῖα τῶν ἀρχαιοτήτων, τεθαμμένα ὑπὸ πλήθῃ δεκαρῶν, ἄλλοῦ ἐκτίθεται εἰς ἀκούσιον πλειστηριασμὸν δονκιωτικὸν τι παληγάλογον, περὶ ὃ συνωθοῦνται πολλοὶ μὲ τὰς κρίσεις καὶ τὰ βλέμματά των, ἄλλοῦ συνάπτεται μικρὰ φιλονεικία μεταξὺ πωλητοῦ ἀμνάδων καὶ λεπτολόγου τινος ἐξεταστοῦ αὐτῶν. Τὸ μέγιστον δὲ μέρος τῆς πλατείας κατέχεται ὑπὸ ἐπίπλων, ὡσὰν πολλὰ ὁμοῦ οἰκίαι ἐξέκένωσαν ἀτάκτως ἐκεῖ πᾶσαν τὴν διακόσμησίν των. Ἐκεῖ τράπεζαι καὶ κομμωτήρια καὶ καρέκλαι καὶ καναπέδες καὶ κομᾶ καὶ ντουλάπια καὶ λυχνίαι καὶ κύπελλα καὶ πιάτα καὶ δωδεκάδες ἀργυρᾶ μαχαιροπήρουνα καὶ κοχλιάρια. Πρὸ τῶν διεσπαρμένων ἐκείνων τῆδε κακεῖσε πολυτελῶν πολλὰς καὶ φιλοκάλων ἐπίπλων δὲν ἦνε παράδοξον νὰ καταληφθῆτε ὑπὸ μελαγχολίας, ἀναλογιζόμενοι τίνων ἄρα καὶ πόσων οἰκογενειῶν τὴν παρελθούσαν ὀλβιότητα ἀπετέλουν, καὶ πῶς ἀσπλάγχχνως ὑπὸ τῆς ἀτυχίας κατατεμαχίζονται καὶ ἐξευτελίζονται ἐν δημοσίᾳ πώλησει. Καὶ οἱ πωληταὶ ποικίλλουσι κατὰ τὰς φυσιογνωμίας, ἀπὸ τοῦ προβεβηκότος ἀπλοῦ ἐμπορίσκου μέχρι τοῦ νεαροῦ καὶ παμπονήρου ἀγυιόπαιδος. Τὸ περιθώριον τῆς πλατείας ἀποτελοῦσιν αἱ ἐπὶ τῶν τραπεζῶν τῶν πέριξ καφενειῶν ἀναπαυόμενοι, οἱ Μυκῆραι ἀντικρύζουσαι ἐρωτοτρόπως τὸν Παργασοῦν — τὰ ὀνόματα τῶν καφενειῶν, — ὁ Στεργίου, ράπτῃς τῶν ἐπαρχιωτῶν, καὶ ἀπέναντι μιᾶ ἡμιόσθεστος καὶ ρικνῆ, ὡς ὁ Κύριός της ἴσως, ἐπιγραφὴ συμβολαιογραφεῖου.

Ἄλλὰ τὴν ἰδιάζουσιν φυσιογνωμίαν τῆς πολυτύρβου πλατείας παρέχει τὸ κέντρον, ἔνθα ὁ πολυπληθέστερος ὁ-

χημάτιζεν ἀγαθὴν γνώμην περὶ αὐτοῦ καὶ δὲν καθίστατο προστάτης του. Ἐἶχεν ὅμως πολλῶ πλεονα διάκρισιν καὶ ὑπερηράνειαν ἢ ἡ γραῖα κάπηλος, καὶ δὲν κατεδέχθη οὐχὶ μόνον νὰ ζητήσῃ μερίδιον παρὰ τοῦ Σκιάχτη, ὅπερ ἄλλως περιεφρόνει ὡς ἀναξίαν ἑαυτοῦ πράξιν, ἀλλ' οὐδὲ νὰ εἴπῃ πρὸς αὐτὸν λέξιν περὶ τῶν ὑπονοιῶν του, καὶ τοῦτο ἦτο βεβαίως πολὺ λεπτότερον.

Τὴν ἐσπέραν ὅμως ταύτην ὁ Μαῦρος, ἅμα λαβὼν τὴν παραγγελίαν παρὰ τοῦ Σανούτου, μετέβη πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Σκιάχτη, καὶ εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ τὸν ἀνακρίνῃ, χάριν ψυχολογικῆς του ὀρέξεως. Ἐῦρεν ἐπίσης τὸν Καρτούτσιν, πρὸς ὃν παρήγγειλε νὰ τὸν εὔρῃ καθ' ὠρισμένην ὥραν τῆς ἐσπέρας ἐν τῷ καπηλείῳ, ἀφοῦ παραλάβῃ μετ' ἑαυτοῦ τέσσαρας ἄλλους τολμηροὺς ἀνδρας, καὶ προέλαβε μεταθὰς μετὰ τοῦ Σκιάχτη εἰς τὸ καπηλεῖον. Συνεδείπνησε μετ' αὐτοῦ πλουσίως καὶ μετὰ τὴν δευτέραν φιάλην τοῦ οἴνου, ἤρχισε νὰ τῷ ἐκμυστηρεύηται.

— Φίλε Σκιάχτη, τῷ εἶπεν, ἤξεύρεις ὅτι σὲ ἀγαπᾶ παρὰ πολὺ;

— Ἡ αὐθεντία σας μὲ τιμᾶ, εἶπεν ὁ Σκιάχτης.

— Σὲ ἀγαπᾶ τόσο πολὺ, ὥστε οὐδὲ τὸ ὑποπτεύεις.

— Καὶ αὐτὸ γίνεται.

— Ἐχω ἀποφασίσει νὰ κάμω τὴν τύχην σου.

— Πιστεύω.

— Ἀπόψε ἔχομεν ἐργασίαν.

— Τί ἐργασίαν;

— Ἀπόψε θὰ σὲ δοκιμάσω.

— Τί πρέπει νὰ κάμω!

— Ὅθ' οὐ εἶπω. Ἄλλὰ δὲν τὸ εἰξεύρω ἀκόμη.

— Τότε λοιπὸν τί μοι λέγεις;

— Ὅθ' τὸ μάθω ὅμως ἐντὸς ὀλίγου.

— Βεβαίως.

— Ἄλλ' εἶναι ἐργασία τολμηρά.

— Τολμηρά;

— Ναί. Δειλιᾶς;

— Ἐγώ; Ὁ διάβολος ἤξεύρει.

— Λοιπὸν θὰ σὲ ἴδω.

— Ὅθ' μὲ ἴδῃς.

— Ἀπὸ ἐκείνην τὴν νύκτα, εἶπεν ὁ Μαῦρος καμμύων τὸν ὀφθαλμὸν, σὲ ἐπῆρα εἰς μεγάλην ὑπόληψιν.

— Τὸ ἀξίζω, εἶπεν ὁ Σκιάχτης.

— Ἐκείνην τὴν νύκτα μοῦ ἐμβῆκες πολὺ εἰς τὴν καρδίαν, εἶπεν ὁ Μαῦρος. Μοὶ ἐφάνη ὡς ὃν ὑπεράνθρωπον.

— Ποῖαν νύκτα; εἶπεν ὁ Σκιάχτης.

— Τὴν νύκτα, ὅπου μᾶς ἔφερες ἕνα ἀποθαμμένον, εἶπεν ὁ Μαῦρος.

— Ἄ, ναί, εἶπεν ὁ Σκιάχτης, εἶναι ἀλήθεια ὅτι εἶμαι τρομερὸς βουτηχτής.

(Ἀκολουθεῖ)

Μπόემ.

μιλος τῶν θαμῶνων της περικυκλεῖ μίαν ἀμαξαν· ἐπὶ τῆς θέσεως τοῦ ἀμαξηλάτου ὄρθιος ἀνθρωπός τις, νοήμων τὴν ὄψιν, μὲ κατάμαυρον ἐνδυμασίαν εὐπρεποῦς Κυρίου καὶ μακροτάτην ἐμπροσθέλλαν γκαρσονίου, δημηγορεῖ καὶ χειρονομεῖ πρὸς τὸ συνωθούμενον πλῆθος. Εἶναι διάδοχος τις τοῦ γνωστοῦ Κώστα, εἶναι κανεὶς πατριώτης ἀλγῶν καὶ προτεινῶν σωτήρια μέτρα εἰς τὴν πατρίδα; ὄχι· ἡ συνάθροισις ἀπλῶς ἀφορᾷ τὴν ὑγιεινὴν. Εἶναι ὁ γνωστός ὀδοντοίατρος Διαμαντόπουλος παρουσιάσων εἰς τὸ κοινὸν τὴν ἀλοιφήν του, θαυμασίαν πανάκειαν, θεραπεύουσαν τὸν ὀδοντόπονον, τὴν κεφαλαλγίαν καὶ τοὺς ρευματισμοὺς· δι' αὐτὴν τὰ ῥητορικά του ἐπιχειρήματα, καὶ αἱ διαβεβαιώσεις περὶ τῆς εὐλικρινείας του, καὶ αἱ εὐτραπελολογίαι του, καὶ τὰ δημῶδη ἀποφθέγματα του, ἅτινα διὰ γελῶτων ὑποδέχονται οἱ ἀκροαταὶ του, ὅπως μετ' ὀλίγον τὴν ἀλοιφήν του ἀγοράζουσιν διὰ καταβολῆς φράγκου, παρασυρόμενοι ὑπὸ τῶν συστάσεων τοῦ πάτρωνος καὶ τῆς ἰδικῆς των περιεργείας. Τὰ θυλάκια τοῦ πρωτοτύπου Ἀσκληπιοῦ πληροῦνται, καὶ μετ' ὀλίγον ἄρχεται νέα σκηνὴ ἐκρίζωσης ὀδόντων ὑπὸ τοῦ ἰδίου· ἐδῶ σταματᾷ ἡ ἐκκένωσις τῶν θυλακίων, διότι εὐγνωμονοῦσα ἡ τανάλια του ἐνεργεῖ δωρεὰν ἐπὶ μικρῶν καὶ μεγάλων. Ἐκαστον δόντι ἀποσπώμενον, μετὰ θριαμβευτικῆς χάριτος εἶτα τινάσσεται πρὸς τὰ ἄνω ὑπὸ τῆς χειρὸς τοῦ ὀδοντοίατροῦ, ὡς διετεθειμένου νὰ παίξῃ δι' αὐτοῦ τὸ γνωστὸν παιγνίδι, τὸ ὅποιον ἐπαίζομεν παῖδια δι' ἑνὸς μύλου: Καταίβα μῆλο νὰ σ' ἐρωτήσω. Μετ' ὀλίγον οἱ πελάται ἀραιοῦνται, καὶ τὸ αὐτοσχέδιον φαρμακεῖον ἀναλαμβάνει τὸν προορισμὸν του κινούμενον καὶ μεταφέρον τὸν ῥήτορα πλανόδιον ὀδοντοίατρον, τὸν ὅποιον ἀκολουθῶ κι' ἐγὼ μετὰ μακρῶν ἐκεῖ νωχελῆ διατριβῆν, καὶ μὴ μετανοῶν ὅτι ἀντήλλαξα τὴν κίνησιν καὶ τὴν μονότονον συνῶθησιν καὶ τοὺς στοίχους τῶν προΐνων περιπατητῶν τῆς δενδροστοχίας, καὶ τῆς ἐξοχῆς τὴν δρόσον καὶ τοῦ Φαλήρου τὰ θέληγτρα πρὸς τὴν λαϊκὴν καὶ ἰδιάζουσαν τύρβην τῆς πλατείας τοῦ ἀναβρυτηρίου.

Ἐνουλουλουῦ.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ

ΒΟΥΛΗ

Ἐγένετο συνεδρίασις. Ἠρξάτο συζήτησις ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ. Πρῶτος λαβὼν τὸν λόγον ὁ ψευδαρχηγὸς τῆς ἀντιπολιτεύσεως κ. Δεληγιάννης. Διὰ σκωριώσεως γλώσσης, καὶ ἐπαναλαμβάνων τρεῖς τὸ ὀλιγώτερον ὅσα λέγει, ἄνευ μάλιστα διαστροφῆς τῆς φράσεως, φρασεολογεῖ ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ. Θὰ ἑμιλήσῃ λέγεται τὸ ὀλιγώτερον τρεῖς ἡμέρας. Ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ θὰ λάβῃ τὸν λόγον καὶ ὁ κ. Λεωνίδας Δεληγεώργης.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἀπὸ τῆς προσεχοῦς δευτέρας ἄρχονται αἱ ἐγγραφαὶ ἐν τῷ **Κεντρικῷ Δημοσίῳ Γυμναστηρίῳ** τῶν βουλομένων νὰ σπουδάσωσι θεωρητικῶς καὶ πρακτικῶς τὸ ἐπικρατοῦν γυμναστικὸν σύστημα ἐν τοῖς παιδευτηρίοις, ὅπως λάβωσι πτυχίον διδασκάλου ἢ καθηγητοῦ τῆς γυμναστικῆς.

Ἀναγορεύονται δὲ διδάσκαλοι ὅσοι εὐδοκίμησαντες κατὰ τὰς ἐξετάσεις τὰς ὁποίας θέλουσιν ὑποστῆ ἐν τοῖς μαθήμασι τῆς *Ἱστορίας τῆς Γυμναστικῆς, παιδαγωγίας τῆς Γυμναστικῆς, γνώσεως ἀνατομικῆς καὶ ὑγιεινῆς* καὶ εἰς τὰς πρακτικὰς ἀσκήσεις, προσαγάγωσι ἐνδεικτικὸν τῆς δευτέρας τάξεως τοῦ γυμνασίου, πρὸς δὲ ἐνδειξιν ἐμφαίνουσαν τὴν διαγωγὴν αὐτῶν ἐν τῷ παιδευτηρίῳ εἰς ὃ φοιτῶσι ἢ τελευταῖον ἐφοίτησαν· καθηγηταὶ δὲ γίνονται οἱ προσάγοντες ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει τοῦλάχιστον ἀπολυτήριον γυμνασίου.

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ ἐν Ἀθήναις Κεντρικοῦ Γυμναστηρίου
Ι. Γ. Φωκιανός.

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΕΙΩΝ ΔΙΑ

ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΚΟΓΑΣΙΑ

Ἰδρυθὲν ἐν ἔτει 1879

Ἡ ΜΕΓΙΣΤΗ ΤΩΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΩΝ

!! 7,200 ἀντίτυπα !! 7,200

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ,

Ἑλλάδι φρ. 2 — Ἐξωτερικῶ φρ. 3.

Πωλοῦνται καὶ τόμοι τῶν προηγουμένων ἐτῶν, ἕκαστος ἀντὶ φρ. 2,50, ταχυδρομικῶς ἀντὶ 2,80. — Τὸ ἀντίτιμον δεκτὸν καὶ εἰς γραμματόσημον δεκάλεπτον, ἕως τριακοντάλεπτον πάσης ἐθνικότητος.

ΑΠΕΥΘΥΝΤΕΟΝ εἰς Ἀθήνας, Διεύθυνσιν **Διαπλάσεως τῶν Παίδων**, Πλατεῖα Συντάγματος, ὁδὸς βουλῆς καὶ Μουσῶν ἀριθ. 2.

ΟΙΝΟΙ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΛΕΥΚΟΙ-ΜΕΛΑΝΕΣ

ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΑΘΗΝΑΙΚ. ΧΡΗΣΕΩΣ

Κεντρικῆ ἀποθήκη

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, κάτωθεν τῆς οἰκίας Λύτσιακα.